Ще пригнічений жнивар
гуком, громом, шалом свисту,
а вже сонце з-поміж хмар
сіє тишу золотисту.

І метелик, як раніш,
пахне квіткою на гілці;
тож неспокою капіж
затихає в кожній жилці.

Обтрусили трави страх,
грім-бо раз у раз полохав...
Відлетіло, ніби птах,
пережите щойно — в спогад.